Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (šiesta komora)

zo 16. decembra 2015 *

„Mimozmluvná zodpovednosť — Miestny zamestnanec zamestnaný na delegácii Únie v Egypte — Skončenie zmluvy — Neodoslanie potvrdenia delegácie Únie o skončení služby zamestnanca egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia a následné neuskutočnenie nápravy jeho situácie v tejto súvislosti — Premlčanie — Pokračujúca škoda — Čiastočná neprípustnosť — Zásada riadnej správy vecí verejných — Primeraná lehota — Článok 41 Charty základných práv — Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom — Určitá škoda — Príčinná súvislosť“

Vo veci T-138/14,

Randa Chart, bydliskom vo Woluwe-Saint-Lambert (Belgicko), v zastúpení: T. Bontinck a A. Guillerme, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej službe pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) v zastúpení: S. Marquardt a M. Silva, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná,

ktorej predmetom je žaloba o náhradu škody na náhradu ujmy, ktorá údajne vznikla žalobkyni tým, že delegácia Európskej únie v Káhire (Egypt) neodoslala po vypovedaní jej zmluvy potvrdenie o skončení služby egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia a následne neuskutočnila nápravu jej situácie v tejto súvislosti,

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora),

v zložení: predseda komory S. Frimodt Nielsen, sudcovia F. Dehousse a A. M. Collins (spravodajca),

tajomník: S. Bukšek Tomac, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní 2. júla 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, pani Randa Chartová, ktorá mala v danej dobe egyptskú štátnu príslušnosť, bola v máji v roku 1990 zamestnaná na delegácii Európskej únie v Káhire (Egypt) (ďalej len „delegácia“) ako miestny zamestnanec vykonávajúci asistentskú činnosť. Podliehala egyptskému systému sociálneho zabezpečenia.

2 Delegácia sa následne stala jednou zo zložiek Európskej služby pre vonkajšiu činnosť (ESVČ).

3 Dňa 8. októbra 2001, po skončení dovolenky z osobných dôvodov, ktorú čerpala od 20. októbra 2000, podala žalobkyňa výpoveď a usadila sa v Belgicku na účely výkonu nového zamestnania.

4 Niekedy v priebehu roka 2004 sa žalobkyňa nasťahovala do bytu v Káhire, ktorý kúpila v roku 1998.

5 Dňa 3. februára 2005 žalobkyňa zaslala email jednej zo svojich bývalých kolegýň na delegácii, ktorý bol tohto znenia:

„Po mojej vzrušujúcej skúsenosti v Európe som sa rozhodla, že sa vrátim domov! Nedávno som sa teda zúčastnila viacerých pohovorov v zahraničných spoločnostiach/inštitúciách v Egypte a dostala som pracovnú ponuku zo strany UNDP. Prekvapilo ma, že som nenašla môj formulár o ukončení služby, vystavený delegáciou (posledný zamestnávateľ).

Tento dokument by sa mal nachádzať v mojom spise na delegácii. Mohli by ste mi prosím zaslať emailom ‚rýchly‘ sken [tohto dokumentu] a následne poslať originál na moju adresu v Bruseli…“

6 Podľa vysvetlení, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojich písomnostiach a ktoré ESVČ nespochybnila, je formulár spomenutý v emaile citovanom v bode 5 vyššie potvrdením, označovaným ako „estemara 6“, ktorý musí zamestnávateľ vystaviť do siedmich dní od skončenia pracovnej zmluvy svojho zamestnanca v troch exemplároch, a síce jeden originál určený egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia, jednu kópiu určenú zamestnancovi a jednu kópiu určenú zamestnávateľovi, a doručiť egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia. Doručenie tohto formulára je nevyhnutné na to, aby mohol byť spis sociálneho zabezpečenia spájajúci tohto zamestnanca s týmto zamestnávateľom uzavretý na účely otvorenia nového spisu sociálneho zabezpečenia s novým zamestnávateľom a aby zamestnanec mohol mať na konci svojej kariéry nárok na starobný dôchodok.

7 Dňa 1. apríla 2005 dostala žalobkyňa email od egyptskej spoločnosti, v ktorej sa uchádzala o zamestnanie, v ktorom bolo uvedené, že „na účely ukončenia postupu prijatia do zamestnania je z jej strany stále potrebné predložiť jeden administratívny dokument“. Autor tohto emailu zdôraznil, že dúfa, že žalobkyňa mu bude môcť čo možno najskôr zaslať tento dokument a podpísať pracovnú zmluvu.

8 Emailom z 11. augusta 2005 žalobkyňa opäť podala na delegáciu svoju žiadosť o získanie formulára „estemara 6“ na jej meno, keďže jej email z 3. februára 2005 ostal bez odpovede. Uviedla najmä, že úspešne prešla prijímacím pohovorom v Káhire a že nechcela riskovať, že „stratí“ ponuku, ktorá jej bola daná, tak ako to bolo v prípade UNDP, z dôvodu, že nemohla predložiť predmetný formulár.

9 V liste z 13. septembra 2005, ktorý jej bol zaslaný potenciálnym zamestnávateľom v Egypte, sa žalobkyňa dozvedela o tom, že delegácia v skutočnosti nevydala formulár „estemara 6“ egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia, takže tento ju stále považoval za zamestnankyňu delegácie. Tento zamestnávateľ spresnil, že ak mu daný formulár nebude dodaný v lehote jedného týždňa, bude nútený zrušiť prijatie žalobkyne do zamestnania.

10 Dňa 10. januára 2006 dostala žalobkyňa pracovnú ponuku od inej egyptskej spoločnosti so spresnením, že bude môcť začať pracovať hneď, ako bude skončený proces výberu zamestnancov.

11 Žalobkyňa opäť 14. marca a 12. septembra 2006 podala na delegáciu žiadosť s cieľom získať formulár „estemara 6“ vystavený na jej meno.

12 Dňa 6. marca 2007 iná spoločnosť so sídlom v Egypte poslala žalobkyni list, v ktorom ju informovala, že by jej chcela ponúknuť miesto osobnej asistentky generálneho riaditeľa, ale že tak nemohla urobiť, pretože jej chýba formulár „estemara 6“ vystavený na jej meno.

13 Dňa 7. marca 2007 a 3. decembra 2007, ako aj 20. februára 2008 žalobkyňa znovu vyzvala delegáciu, aby jej zaslala formulár „estemara 6“ vystavený na jej meno.

14 V auguste 2008 získala žalobkyňa belgické štátne občianstvo.

15 Dňa 5. februára 2009 žalobkyňa zaslala delegácii email, v ktorom uviedla, že v roku 2007 sa rozhodla „získať vyplatenie svojho sociálneho zabezpečenia v Egypte“ a že pri tejto príležitosti sa od egyptského orgánu sociálneho zabezpečenia dozvedela, že jej spis sociálneho zabezpečenia bol stále otvorený, pretože delegácia mu nezaslala formulár „estemara 6“. Uviedla tiež, že v novembri 2007 kontaktovala delegáciu, ktorá jej potvrdila, že tento formulár sa nenachádzal v jej osobnom spise. Napokon znovu vyzvala delegáciu, aby prijalo potrebné opatrenia na účely uzavretia jej spisu sociálneho zabezpečenia.

16 Delegácia v ten istý deň žalobkyni odpovedala, že urobí všetko pre to, aby vyriešila daný problém, ale že potrebuje viac času.

17 Emailom z 21. marca 2009 žalobkyňa požiadala delegáciu, aby ju informovala o vývoji situácie. Keďže na tento email nedostala žiadnu odpoveď, znovu sa obrátila na delegáciu emailom z 20. apríla 2009.

18 Emailom z 23. apríla 2009 delegácia žalobkyni oznámila, že sa stále snaží vyriešiť jej problém a že ju bude kontaktovať, keď bude mať viac informácií.

19 Nemajúc od delegácie žiadne nové správy, žalobkyňa ju 30. septembra 2009 znovu požiadala, aby ju informovala o vývoji situácie. Znovu podala svoju žiadosť emailom z 27. októbra 2009, ktorý ostal opäť bez odpovede.

20 Dňa 15. februára 2010 žalobkyňa zaslala list vedúcemu oddelenia K5 „Miestni zamestnanci“ Generálneho riaditeľstva pre vonkajšie vzťahy Komisie (ďalej len „GR Relex“), v ktorom spomenula skutočnosti uvedené vo svojom emaile z 5. februára 2009 (pozri bod 15 vyššie) a poukázala na jednotlivé neskoršie výmeny emailov s delegáciou, sťažujúc sa na nečinnosť, ako aj na nedostatok transparentnosti a komunikácie zo strany delegácie.

21 Listom zo 4. marca 2010 vedúci oddelenia K5 žalobkyni oznámil, že ľutuje, že delegácia neodpovedala na jej žiadosti a že potrebuje viac času na to, aby od nej získal relevantné informácie.

22 Listom z 18. marca 2010 delegácia požiadala egyptské orgány zodpovedné v oblasti imigrácie a cestovných dokladov o vydanie „movement certificate“ (osvedčenia o pohybe) na meno žalobkyne, potvrdzujúce, že žalobkyňa opustila egyptské územie v roku 2001, a určené egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia.

23 Listom z 25. marca 2010 tieto orgány delegácii odpovedali, že daný dokument môže byť vystavený iba súdnym orgánom alebo dotknutej osobe, a v tom druhom prípade iba na jej žiadosť.

24 Emailom z 26. marca 2010 úradník z oddelenia K5 „Miestni zamestnanci“ GR Relex žalobkyni predovšetkým oznámil, že po tom, čo kontaktoval delegáciu, vyšlo najavo, že egyptské orgány zodpovedné v oblasti imigrácie a cestovných dokladov majú vydať „movement certificate“ potvrdzujúci, že opustila egyptské územie v roku 2001 a že delegácia už v tomto smere podnikla všetky potrebné kroky.

25 V máji 2010 sa manžel žalobkyne stretol v Káhire s vedúcim delegácie, ktorý mu vysvetlil, že na účely uzavretia spisu sociálneho zabezpečenia jeho manželky bolo potrebné, aby táto požiadala egyptské orgány zodpovedné v oblasti imigrácie a cestovných dokladov o „movement certificate“.

26 Emailom zo 14. júna 2010 žalobkyňa delegácii oznámila, že od právnika, ako aj od „administratívneho poradcu“ dostala radu, aby nepožiadala o „movement certificate“. Uviedla, že súhlasila s ich názorom, podľa ktorého bolo úlohou delegácie nájsť riešenie na daný problém a že takáto žiadosť by jej mohla spôsobiť vážnu ujmu, keďže tento druh dokumentu bol požadovaný aj osobami podozrivými zo spáchania trestných činov, predovšetkým na preukázanie ich alibi.

27 Žalobkyňa zaslala delegácii 13. októbra 2010 email, v ktorom sa informovala o opatreniach prijatých delegáciou na účely uzavretia jej spisu sociálneho zabezpečenia. V tomto emaile zopakovala, že riešenie navrhnuté delegáciou, a síce získať „movement certificate“, považovala za nevhodné a neprijateľné. Vyzvala delegáciu, aby jej dala „jasnú a konkrétnu“ odpoveď do polovice novembra 2010.

28 Dňa 17. októbra 2010 v nadväznosti na stretnutie zástupcu delegácie a osoby splnomocnenej egyptským orgánom sociálneho zabezpečenia tento orgán sám požiadal egyptské orgány zodpovedné v oblasti imigrácie a cestovných dokladov o vydanie „movement certificate“ týkajúceho sa žalobkyne. Na túto žiadosť nebola daná žiadna odpoveď.

29 Dňa 8. marca 2011 zaslal egyptský poradca žalobkyne vedúcemu delegácie email, v ktorom ho predovšetkým žiadal, aby v lehote jedného mesiaca urobil finančnú ponuku na účely vyriešenia sporu, týkajúceho sa spisu sociálneho zabezpečenia jeho klientky, zmierom.

30 Listom zo 7. apríla 2011 vedúci delegácie oznámil egyptskému poradcovi žalobkyne, že vec bola stále predmetom skúmania a že odpoveď na jeho žiadosť dostane pred 18. aprílom 2011.

31 Egyptský poradca žalobkyne 17. mája 2011 znovu napísal vedúcemu delegácie a sťažoval sa na to, že nedostal odpoveď na svoju žiadosť, pričom ho vyzval, aby odpovedal do 3. júna 2011.

32 Vedúci delegácie listom z 19. mája 2011 oznámil egyptskému poradcovi žalobkyne, že pre delegáciu bolo neprijateľné, aby mu bola stanovená lehota na odpovedanie na jeho žiadosť a že vec je stále predmetom skúmania.

33 Žalobkyňa podala 13. júna 2011 sťažnosť Európskemu ombudsmanovi namierenú proti ESVČ, v ktorej napadla spôsob, akým delegácia riešila problém s jej spisom sociálneho zabezpečenia v Egypte.

34 V novembri 2011 žalobkyňa zaslala egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia formulár „estemara 6“, ktorý jej delegácia napokon súhlasila vydať v októbri 2011. Tento orgán však odmietol daný formulár z dôvodu, že bol antedatovaný, s dátumom z októbra 2001.

35 Ombudsman 8. marca 2013 vydal svoje rozhodnutie vo veci sťažnosti, ktorú podala žalobkyňa. Domnieval sa, že delegácia bola zodpovedná za nepredloženie formulára „estemera 6“ v požadovanej lehote a že každá ujma, ktorú žalobkyňa utrpela pred májom 2010, ktorá bola spätá s nezrovnalosťami jej situácie v oblasti sociálneho zabezpečenia, bola následkom nepredloženia formulára, ako aj pretrvávajúcej nečinnosti zo strany delegácie po roku 2001 v súvislosti s nápravou tejto situácie.

Naproti tomu rozhodol, že každá ujma, ktorú žalobkyňa utrpela po máji 2010, musí byť pripísaná výlučne žalobkyni s ohľadom na jej odmietnutie požiadať príslušné egyptské úrady o „movement certificate“.

36 Z tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že ombudsman predložil ESVČ návrh na riešenie sporu zmierom, pozostávajúci najmä z podniknutia krokov potrebných na uzatvorenie spisu sociálneho zabezpečenia žalobkyne po tom, ako jej bude vystavený „movement certificate“, zo zaplatenia celej zvyšnej dlžnej sumy na účely sociálneho zabezpečenia pre žalobkyňu, vrátane každej pokuty, ktorá by mohla byť uložená, a zo starostlivého preskúmania každej podloženej žiadosti o náhradu škody, ktorú žalobkyňa údajne utrpela pred májom 2010.

37 Keďže ombudsman konštatoval, že ESVČ sa zaviazala postupovať podľa prvých dvoch častí návrhu riešenia sporu zmierom, pozastavil vec, pokiaľ ide o tieto aspekty sťažnosti. V súvislosti so škodou, ktorú žalobkyňa údajne utrpela pred májom 2010, ombudsman uviedol, že žalobkyňa neposkytla žiaden dôkaz o jej existencii, a preto pozastavil konanie v tejto časti sťažnosti, domnievajúc sa, že v tomto ohľade nie je potrebné žiadne dodatočné vyšetrovanie.

38 Manžel žalobkyne emailom z 10. júla 2013 požiadal ESVČ s uvedením, že žalobkyňa nedávno získala „movement certificate“, o zorganizovanie stretnutia, aby bolo možné „definitívne uzatvoriť spis“. ESVČ 16. júla 2013 v odpovedi na tento email vyzvala žalobkyňu, aby delegácii zaslala toto osvedčenie. Emailom z toho istého dňa manžel žalobkyne oznámil ESVČ, že žalobkyňa podmieňovala odovzdanie „movement certificate“ uskutočneniu stretnutia, počas ktorého by bola vyriešená aj otázka náhrady škody, ktorú utrpela. ESVČ emailom zo 17. septembra 2013 žalobkyni predovšetkým oznámila, že ombudsman vo svojom rozhodnutí z 8. marca 2013 rozhodol, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o uvádzaných škodách a pozastavil konanie v tejto časti sťažnosti. ESVČ dodala, že žalobkyňa mohla predložiť takéto dôkazy, ak si to želala.

39 Žalobkyňa listom z 30. októbra 2013 zaslala ESVČ žiadosť o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, ktorú utrpela údajným protiprávnym správaním delegácie od októbra 2001, vyhodnotenej na celkovú sumu 452 339,18 eura. V tomto liste najmä spresnila, že bola ochotná odovzdať ESVČ „movement certificate“ „hneď, ako ESVČ uzná chyby, ktorých sa dopustila od roku 2001 doteraz, zakladajúce mimozmluvnú zodpovednosť Únie… a nahradí škodu, ktorá tým vznikla“.

40 ESVČ listom z 8. januára 2014 zamietla túto žiadosť a uviedla, že bola premlčaná, keďže žalobkyňa vedela o správaní zakladajúcom vznik zodpovednosti od 13. septembra 2005 (pozri bod 9 vyššie).

41 ESVČ na otázky položené v tejto súvislosti počas pojednávania odpovedala, že k dátumu tohto pojednávania bol spis sociálneho zabezpečenia žalobkyne v Egypte bezpochyby stále otvorený.

Konanie a návrhy účastníkov konania

42 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 27. februára 2014 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

43 Na návrh sudcu spravodajcu Všeobecný súd (šiesta komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 jeho rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 vyzval účastníkov konania, aby písomne odpovedali na určité otázky, čo účastníci konania urobili v stanovenej lehote.

44 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania z 2. júla 2015.

45 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— uznal mimozmluvnú zodpovednosť ESVČ,

— v prvom rade zaviazal ESVČ na náhradu spôsobenej ujmy ohodnotenej na sumu 509 283,88 eura, pričom táto suma môže byť ešte počas konania zvýšená,

— subsidiárne zaviazal ESVČ na náhradu škody spôsobenej od 30. októbra 2008 ohodnotenej na sumu 380 063,81 eura, pričom táto suma môže byť ešte počas konania zvýšená,

— zaviazal ESVČ na náhradu trov konania.

46 ESVČ navrhuje, aby Všeobecný súd:

— v prvom rade zamietol žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

47 Žalobkyňa okrem toho navrhuje, aby Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania na účely rozhodnutia tohto sporu nariadil ESVČ predložiť dokumenty preukazujúcich kroky, akými postupovala delegácia a ESVČ.

Právny stav

Úvodné pripomienky

48 V zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ týkajúceho sa mimozmluvnej zodpovednosti Únia v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov napraví akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií.

49 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle uvedeného ustanovenia je z dôvodu protiprávneho konania jej inštitúcií alebo orgánov podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to protiprávnosťou konania vytýkaného inštitúcii alebo orgánu Únie, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním a údajnou škodou (rozsudky z 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EHS, 26/81, Zb., EU:C:1982:318, bod 16, a zo 14. decembra 2005, Beamglow/Parlament a i., T-383/00, Zb., EU:T:2005:453, bod 95).

50 Tieto tri podmienky sú kumulatívne. Na zamietnutie žaloby o náhradu škody preto stačí nesplnenie jednej z nich (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. septembra 1994, KYDEP/Rada a Komisia, C-146/91, Zb., EU:C:1994:329, bod 81, a z 20. februára 2002, Förde-Reederei/Rada a Komisia, T-170/00, Zb., EU:T:2002:34, bod 37).

51 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa protiprávneho konania vytýkaného inštitúcii alebo dotknutému orgánu Únie, judikatúra vyžaduje, aby sa preukázalo dostatočne závažné nedodržanie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom (rozsudok zo 4. júla 2000, Bergaderm a Goupil/Komisia, C-352/98 P, Zb., EU:C:2000:361, bod 42). Rozhodujúcim kritériom na prijatie záveru, že porušenie je dostatočne závažné, je skutočnosť, že inštitúcia alebo orgán Únie zjavne a závažne nedodržali mieru stanovenú na ich voľnú úvahu. Ak táto inštitúcia alebo tento orgán disponuje iba značne zníženou alebo dokonca nedisponuje nijakou mierou voľnej úvahy, na preukázanie existencie dostatočne závažného porušenia môže postačovať jednoduché porušenie práva Únie (rozsudky z 10. decembra

2002, Komisia/Camar a Tico, C-312/00 P, Zb., EU:C:2002:736, bod 54, a z 12. júla 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Zb., EU:T:2001:184 bod 134).

52 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa vzniku škody, zodpovednosť Únie možno vyvodiť len vtedy, ak žalobkyňa naozaj utrpela skutočnú a určitú škodu (rozsudok zo 16. januára 1996, Candiotte/Rada, T-108/94, Zb., EU:T:1996:5, bod 54). Žalobkyni prináleží predložiť dôkazy preukazujúce tak existenciu, ako aj rozsah tejto škody (pozri rozsudok zo 16. septembra 1997, Blackspur DIY a i./Rada a Komisia, C-362/95 P, Zb., EU:C:1997:401, bod 31 a citovanú judikatúru). Podmienka týkajúca sa existencie určitej ujmy je splnená, keď ujma bezprostredne hrozí a je s dostatočnou istotou predvídateľná, aj keď sa jej výška ešte nedá presne vyčísliť (rozsudok zo 14. januára 1987, Zuckerfabrik Bedburg a i./Rada a Komisia, 281/84, Zb., EU:C:1987:3, bod 14, a uznesenie zo 14. decembra 2005, Arizona Chemical a i./Komisia, T-369/03, Zb., EU:T:2005:458, bod 106).

53 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním a uvádzanou škodou, táto škoda musí z vytýkaného konania vyplývať dostatočne priamo, pričom toto konanie musí byť rozhodujúcou príčinou škody, pretože neexistuje povinnosť napraviť všetky, teda aj vzdialené škodlivé následky protiprávneho stavu (rozsudok zo 4. októbra 1979, Dumortier a i./Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb., EU:C:1979:223, bod 21; pozri tiež rozsudok z 10. mája 2006, Galileo International Technology a i./Komisia, T-279/03, Zb., EU:T:2006:121, bod 130 a citovanú judikatúru). Predloženie dôkazu o existencii príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním a uvádzanou ujmou prináleží žalobkyni (pozri rozsudok z 30. septembra 1998, Coldiretti a i./Rada a Komisia, T-149/96, Zb., EU:T:1998:228, bod 101 a citovanú judikatúru).

54 Okrem toho článok 46 prvý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, uplatniteľný na konanie pred Všeobecným súdom podľa článku 53 prvého odseku uvedeného štatútu, stanovuje:

„Nároky vyplývajúce z mimozmluvnej zodpovednosti Únie sa premlčujú po uplynutí piatich rokov od udalosti, ktorá ich vyvolala. Táto lehota sa prerušuje podaním návrhu na začatie konania na Súdny dvor, alebo ak si pred týmto konaním poškodená strana uplatnila svoj nárok pred príslušným orgánom Únie. V posledne menovanom prípade sa návrh musí podať v lehote dvoch mesiacov podľa článku 263 [ZFEÚ]; v prípade potreby sa uplatnia ustanovenia článku 265 druhého odseku [ZFEÚ].“

55 Úlohou premlčania je uviesť do súladu ochranu práv poškodenej osoby a zásadu právnej istoty. Premlčacia lehota bola takto vymedzená predovšetkým s ohľadom na dobu nevyhnutnú na to, aby údajne poškodená osoba mohla získať relevantné informácie na účely prípadnej žaloby a na overenie skutočností, ktoré by mohli byť uplatnené na podporu tejto žaloby (pozri uznesenie zo 14. septembra 2005, Ehcon/Komisia, T-140/04, Zb., EU:T:2005:321, bod 57 a citovanú judikatúru).

56 Premlčacia lehota začína plynúť vtedy, keď sú splnené všetky podmienky, ktorým je podriadená povinnosť náhrady škody, najmä keď je konkretizovaná škoda, ktorá sa má nahradiť (rozsudok zo 17. júla 2008, Komisia/Cantina sociale di Dolianova a i., C-51/05 P, Zb., EU:C:2008:409, bod 54). Pokiaľ ide konkrétnejšie o spory, ktorých základom je individuálny akt, premlčacia lehota začína plynúť vtedy, keď vzniknú škodlivé účinky týchto aktov pre osoby, ktorých sa tieto akty týkajú [rozsudok z 19. apríla 2007, Holcim (Deutschland)/Komisia, C-282/05 P, Zb., EU:C:2007:226, body 29 a 30, a uznesenie z 1. apríla 2009, Perry/Komisia, T-280/08, EU:T:2009:98, bod 36].

57 V prípade, že sa poškodený mohol o skutočnosti spôsobujúcej škodu dozvedieť len oneskorene, lehota voči nemu môže začať plynúť až potom, čo sa o tejto skutočnosti dozvedel (pozri rozsudok z 13. decembra 2006, É.R. a i./Rada a Komisia, T-138/03, Zb., EU:T:2006:390, bod 49 a citovanú judikatúru).

58 V prípade pokračujúcej škody sa premlčanie upravené v článku 46 Štatútu Súdneho dvora uplatní v závislosti od dátumu úkonu prerušujúceho plynutie premlčacej doby na obdobie viac než päť rokov pred týmto dátumom, čo však nemá vplyv na prípadné práva vzniknuté v priebehu neskorších období (uznesenia zo 14. decembra 2005, Arizona Chemical a i./Komisia, T-369/03, Zb., EU:T:2005:458, bod 116, a z 10. apríla 2008, 2K-Teint a i./Komisia a EIB, T-336/06, Zb., EU:T:2008:104, bod 106).

O prípustnosti

59 ESVČ bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, uvádza, že predmetná žaloba je neprípustná z dôvodu, že je premlčaná podľa článku 46 Štatútu Súdneho dvora. ESVČ tvrdí, že žalobkyňa sa mohla dozvedieť o skutočnosti spôsobujúcej uvádzanú škodu „prinajmenšom od 1. apríla 2005 a najneskôr 6. marca 2007“, teda viac než päť rokov pred podaním predbežného návrhu na náhradu škody z 30. októbra 2013. ESVČ na pojednávaní pri odpovedi na otázku Všeobecného súdu uviedla, že podľa nej boli tri kumulatívne podmienky umožňujúce žalobkyni žiadať o náhradu uvádzanej ujmy v každom prípade splnené najneskôr vo februári 2008.

60 ESVČ sa domnieva, že žalobkyňa nemôže uvádzať tvrdenie, podľa ktorého údajné protiprávne správanie trvalo až do dnešného dňa, spôsobujúc jej pokračujúcu a každodenne obnovenú škodu. Zdôrazňuje, že podľa judikatúry podmienky, ktorým je povinnosť náhrady škody v článku 340 druhom odseku ZFEÚ podriadená, a teda pravidlá premlčania, ktoré upravujú žaloby smerujúce k náhrade uvedenej škody, nemôžu byť založené na iných ako striktne objektívnych kritériách. Tvrdenie žalobkyne sa však zakladá na jej „subjektívnom vnímaní“, podľa ktorého všetky skutočnosti týkajúce sa jej profesionálneho a osobného života, ku ktorým došlo po roku 2001, sú následkom pôvodného opomenutia delegácie vydať formulár „estemara 6“ na jej meno. ESVČ vyvodila záver, že premlčacia lehota začala plynúť od okamihu, keď „neuzavretie spisu žalobkyne orgánom sociálneho zabezpečenia skutočne a objektívne spôsobilo ujmu tým, že jej bránilo… prijať ponuky od prípadných zamestnávateľov“.

61 Žalobkyňa odmieta námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla ESVČ.

62 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že údajné protiprávne správanie delegácie neskončilo po októbri 2001 a spôsobovalo jej po tomto dátume pokračujúcu a zväčšujúcu sa škodu. Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že pokiaľ má škoda takýto pokračujúci charakter, premlčacia lehota začne plynúť až od okamihu „úplnej konkretizácie“ tejto škody. Preto voči nej nemožno namietnuť žiadnu premlčaciu lehotu.

63 Žalobkyňa subsidiárne tvrdí, opakujúc, že uvádzaná škoda má pokračujúci charakter a že 30. októbra 2013 podala na ESVČ predbežný návrh na náhradu škody, ktorý predstavuje akt prerušujúci premlčaciu lehotu, že predmetná žaloba nemôže byť premlčaná, keďže ide o ujmy, ku ktorým došlo po 30. októbri 2008.

64 Žalobkyňa delegácii a ESVČ najmä vytýka, že na jednej strane nevystavili formulár „estemara 6“ do siedmich dní od jej výpovede v októbri 2001 a na druhej strane, že neskôr nenapravili jej situáciu vo vzťahu k egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia a neodpovedali na jej žiadosti. V tomto kontexte uvádza porušenie po prvé zásady riadnej správy veci verejných, po druhé zásady primeranej lehoty a po tretie porušenie uplatniteľného egyptského práva.

65 Žalobkyňa tiež delegácii a ESVČ vytýka, že sa bez jej súhlasu a dokonca bez toho, aby ju vopred informovali, snažili získať „movement certificate“ týkajúci sa jej osoby. V tomto smere uvádza porušenie práva na rešpektovanie súkromného života.

66 Žalobkyňa tvrdí, že utrpela tak majetkovú, ako aj nemajetkovú ujmu z dôvodu tohto údajne protiprávneho správania delegácie a ESVČ.

67 Prvá majetková škoda, ktorú uvádza, pozostáva z administratívnych výdavkov a výdavkov na advokáta, ktorého si najala na jednotlivé úkony, najmä administratívne, ktoré podnikla v Belgicku a Egypte, odhadované na celkovú sumu 5 200 eur. Uvádza v podstate, že vzhľadom na to, že sa nemohla vrátiť žiť a pracovať do Egypta z dôvodu údajne protiprávneho správania delegácie a ESVČ, musela každý rok v Belgicku čeliť „dlhému administratívnemu maratónu“ na úradoch na účely získania pracovného povolenia a povolenia na pobyt, ako aj, napokon, belgického štátneho občianstva.

68 Druhá majetková škoda uvádzaná žalobkyňou pozostáva z výdavkov na ubytovanie, ktorým bola vystavená v Belgicku od 1. januára 2004. Žiada o náhradu nájomného, ktoré zaplatila za nájom dvoch bytov, v ktorých postupne bývala v období medzi týmto dátumom a 31. januárom 2008, výdavkov spojených s kúpou nábytku do druhého z týchto bytov, ako aj úrokov dlžných z dôvodu úveru uzavretého na účely kúpy bytu v Belgicku v júli 2007, do ktorého sa nasťahovala 1. februára 2008.

69 Tretia majetková škoda uvádzaná žalobkyňou sa týka straty príležitosti vrátiť sa od 1. januára 2004 pracovať do Egypta a viesť tam profesijnú kariéru, ktorá by bola významnejšia, dynamickejšia, z finančného hľadiska zaujímavejšia a ponúkajúca lepšie perspektívy než tá, ktorú má v Belgicku.

70 Štvrtá majetková škoda uvádzaná žalobkyňou je tvorená zníženou sumou starobného dôchodku, na ktorý bude mať nárok v Belgicku. Tvrdí, že z dôvodu údajného protiprávneho správania delegácie a ESVČ nedosiahne minimálny počet rokov požadovaných na to, aby mohla mať nárok na starobný dôchodok v Egypte, a že obdobia platenia príspevkov, ktoré môže dosiahnuť v Belgicku, sú príliš krátke na to, aby mohli viesť k vyplateniu celkového starobného dôchodku.

71 Piata majetková škoda uvádzaná žalobkyňou je tvorená cestovnými výdavkami uhradenými na cestu do Egypta na účely stretnutí s prípadnými zamestnávateľmi pri hľadaní zamestnania a na účely návštevy jej rodiny a priateľov. Tieto výdavky ohodnotila na sumu 8 000 eur na základe dvoch ciest za rok a priemernej ceny spiatočnej letenky vo výške 400 eur.

72 Pokiaľ ide o uvádzané morálne ujmy, žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že údajné protiprávne správanie delegácie a ESVČ ju priviedlo do stavu stresu a úzkosti, ktorý jej spôsobil tráviace ťažkosti, kožné problémy a hlbokú depresiu. Po druhé uvádza skutočnosť, že trpí z dôvodu vzdialenosti od svojej rodiny a priateľov.

73 Žalobkyňa tvrdí, že jednotlivé majetkové a nemajetkové ujmy uvedené v bodoch 67 až 72 vyššie sú priamym následkom toho, že delegácia a ESVČ nevydali formulár „estemara 6“ na jej meno a že následne nenapravili jej situáciu v tejto súvislosti. Pokiaľ ide o údajné protiprávne správanie založené na pokusoch delegácie získať bez jej predchádzajúceho súhlasu „movement certificate“ týkajúci sa jej osoby, žalobkyňa v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu uviedla, že jej to spôsobilo „stres a stav výrazného napätia, ktorý prispel k zvýšeniu morálnej ujmy, ktorú znášala… od roku 2004“.

74 Bez toho, aby bola dotknutá otázka, či sú správania vytýkané delegácii a ESVČ takej povahy, aby založili vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie, a či je podmienka týkajúca sa existencie priamej príčinnej súvislosti splnená vo všetkých prípadoch, treba určiť presný okamih, v ktorom sa uvádzané škodlivé účinky skutočne prejavili vo vzťahu k žalobkyni. Na tento účel teba postupne preskúmať jednotlivé majetkové a nemajetkové ujmy, ktorých náhradu žalobkyňa žiada.

75 Hneď na úvod treba uviesť, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že delegácia mala v zmysle uplatniteľného egyptského práva povinnosť vyplniť a zaslať formulár „estemara 6“ týkajúci sa žalobkyne už od októbra 2001, ale že tak neurobila. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa, ktorá bola v tom čase v Belgicku, sa o tomto opomenutí dozvedela až 13. septembra 2005, a to úplne náhodne (pozri bod 9 vyššie). Je síce pravda, že už emailom z 3. februára 2005 (pozri bod 5 vyššie) a 11. augusta 2005 (pozri bod 8 vyššie) požiadala delegáciu, aby jej do Belgicka zaslala kópiu tohto formulára. K uvedeným dátumom však v dobrej viere verila, že sa táto kópia nachádza v jej osobnom spise na delegácii;

nevedela, že v skutočnosti delegácia ani len nevystavila daný formulár. Na základe toho sa pri uplatnení judikatúry citovanej v bode 57 vyššie treba domnievať, že premlčacia lehota nemohla v žiadnom prípade začať plynúť pred 13. septembrom 2005, a vôbec nie od októbra 2001.

76 Treba konštatovať, že všetky majetkové a nemajetkové ujmy uvádzané žalobkyňou majú pôvod v rovnakej okolnosti, a síce v tom, že vzhľadom na nevystavenie formulára „estemara 6“ na jej meno zo strany delegácie si v Egypte nemohla nájsť nové zamestnanie, a teda vrátiť sa žiť do tejto krajiny.

77 Podľa žalobkyne z toho vyplýva toto:

— musela si obnoviť svoje pracovné povolenie a povolenie na pobyt v Belgicku, predtým, než požiadala o belgické štátne občianstvo, a využiť služby belgického a egyptského advokáta (prvá uvádzaná majetková škoda),

— musela naďalej znášať výdavky na ubytovanie v Belgicku (druhá uvádzaná majetková škoda),

— nemohla rozvíjať profesijnú kariéru v Egypte (tretia uvádzaná majetková škoda),

— nebude si môcť uplatniť nárok na starobný dôchodok v Egypte ani získať celkový starobný dôchodok v Belgicku (štvrtá uvádzaná majetková škoda),

— dvakrát do roka musí znášať cestovné výdavky, najmä na účely návštevy svojej rodiny a svojich priateľov v Egypte (piata uvádzaná majetková škoda),

— nachádza sa v stave stresu a úzkosti a trpí tým, že je vzdialená od svojej rodiny a svojich priateľov.

78 Žalobkyňa na viacerých miestach vo svojich písomnostiach tvrdí, že uvádzané škody mali pokračujúci charakter od októbra 2001, keďže nevystavenie formulára „estemara 6“ na jej meno zo strany delegácie trvalo od tohto dátumu. No pri podrobnejšom opise danej ujmy ich začiatok stanovuje na 1. januára 2004.

79 V tomto smere treba najskôr uviesť, že dokumenty v spise stanovujú, že až začiatkom roka 2005 sa žalobkyňa začala zúčastňovať pracovných pohovorov s cieľom nájsť si zamestnanie v Egypte a prišla po prvýkrát o pracovnú príležitosť v tejto krajine z dôvodu chýbajúceho formulára „estemara 6“, vystaveného na jej meno, v jej spise sociálneho zabezpečenia (pozri body 5 a 8 vyššie). Žalobkyňa teda v každom prípade nemôže žiadať, aby bola odškodnená od 1. januára 2004.

80 Následne bez toho, aby bola v tomto štádiu dotknutá nahraditeľnosť škôd uvádzaných žalobkyňou, treba konštatovať, že iba niektoré z nich môžu mať pokračujúci charakter.

81 V tomto ohľade treba uviesť, že podľa judikatúry treba za škody takého charakteru považovať škody opakované v priebehu po sebe nasledujúcich období, narastajúce úmerne s uplynutým časom (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 4. septembra 2009, Inalca a Cremonini/Komisia, T-174/06, EU:T:2009:306, bod 57).

82 Táto definícia sa nevzťahuje na majetkovú škodu tvorenú správnymi poplatkami a výdavkami na advokáta, ktoré žalobkyňa vynaložila v Belgicku na účely obnovy jej povolenia na pobyt a pracovného povolenia, ako aj na získanie belgického štátneho občianstva. Tieto výdavky, hoci sa niekoľkokrát zopakovali medzi rokom 2005 a augustom 2008, majú totiž jednorazový charakter, pretože k nim skutočne došlo v deň začatia každého z predmetných správnych konaní a ich sumy nerástli úmerne s uplynutým časom.

83 Táto časť prvej uvádzanej majetkovej škody sa vo vzťahu k žalobkyni prejavila naposledy v auguste 2008, teda viac než päť rokov pred jej predbežným návrhom na náhradu škody z 30. októbra 2013 a podaním predmetnej žaloby o náhradu škody. Na základe toho treba dospieť k záveru, že pokiaľ ide o túto časť, táto žaloba je premlčaná.

84 Pokiaľ ide o výdavky, ktoré žalobkyňa údajne vynaložila na advokáta v Egypte, ktoré tiež patria do prvej uvádzanej majetkovej škody a ktoré majú zo svojej podstaty tiež jednorazový charakter, stačí uviesť, že žalobkyňa nespresňuje dátum, kedy boli uskutočnené. Nepredložila dokonca žiaden dôkaz, ktorý by mohol preukázať ich uskutočnenie a rozsah.

85 Vyplýva z toho, že návrh na náhradu prvej uvádzanej majetkovej škody treba v celom rozsahu zamietnuť.

86 Za pokračujúcu nemožno kvalifikovať ani škodu pozostávajúcu z cestovných výdavkov, ktoré žalobkyňa údajne vynaložila, aby sa dostala do Egypta. Tieto výdavky sa totiž zo svojej podstaty uskutočňujú k dátumu každej predmetnej cesty a nerastú úmerne s uplynutým časom.

87 Žalobkyňa v predmetnej veci nespresňuje dátum, kedy jej tieto cestovné výdavky vznikli. Nanajvýš možno predpokladať, že sa vzťahujú na roky 2004 až 2013, čo by viedlo k záveru, že predmetná žaloba je premlčaná v súvislosti s výdavkami, ktoré jej vznikli pred rokom 2009. Okrem toho žalobkyňa v každom prípade nepredložila nijaký dôkaz o existencii a rozsahu uvádzaných cestovných výdavkov.

88 Z tohto dôvodu musí byť návrh na náhradu piatej uvádzanej majetkovej škody v celom rozsahu zamietnutý.

89 Naproti tomu tri ďalšie uvádzané majetkové škody môžu mať pokračujúci charakter.

90 V tomto smere treba uviesť, že z právneho hľadiska je zo spisu dostatočne preukázané, že žalobkyňa sa chcela vrátiť žiť a pracovať do Egypta od začiatku roka 2005, ale že v tejto krajine nemohla nájsť zamestnanie z dôvodu pokračujúceho opomenutia delegácie vystaviť formulár „estemara 6“ na jej meno a že na základe toho bola nútená ostať žiť a pracovať v Belgicku. Pokiaľ ide o tento posledný bod, treba hneď na úvod zdôrazniť, že na rozdiel od toho, čo uvádza ESVČ na rôznych miestach vo svojich písomnostiach, rozhodnutie žalobkyne ostať v Belgicku od roku 2005 nie je jej osobnou a slobodnou voľbou, ale podľa slov žalobkyne vyplýva zo „zablokovania jej administratívnej situácie v Egypte“. Skutočnosť, že sa o niekoľko rokov neskôr rozhodla definitívne usadiť v Belgicku a získať belgickú štátnu príslušnosť, sa dá vysvetliť predovšetkým jej zmierením sa s tým, že delegácia nereagovala na jej opakované žiadosti o vydanie formulára „estemara 6“ na jej meno a jej snahou obmedziť čo možno najviac rozsah ujmy, ktorú podľa nej utrpela.

91 Na základe toho možno v každom prípade považovať za výdavky pokračujúceho charakteru výdavky na bývanie, ktoré žalobkyňa vynaložila v Belgicku od začiatku roka 2005, pričom ak by sa od tohto dátumu mohla vrátiť žiť a pracovať do Egypta, mohla bývať v byte, ktorý si kúpila v Káhire (pozri bod 4 vyššie).

92 Pokiaľ ide o stratu príležitosti žalobkyne viesť v Egypte zaujímavejšiu a lukratívnejšiu profesijnú kariéru než tú, ktorú má v Belgicku, a pokiaľ ide o údajné následky tejto straty príležitosti na nárok na starobný dôchodok, ide opäť o ujmy, ktoré v prípade, že budú potvrdené, majú pokračujúci a progresívny charakter, keďže súvisia so skutočnosťou, že žalobkyňa sa od roku 2005 nemohla vrátiť pracovať do Egypta.

93 Napokon v súvislosti s nemajetkovými ujmami uvádzanými žalobkyňou, ak by došlo k ich preukázaniu, treba zaujať stanovisko, že sa zo svojej podstaty neuskutočnili jednorazovo, ale obnovovali sa každý deň počas celého obdobia, v ktorom jej bolo bránené vrátiť sa pracovať a žiť do Egypta.

94 ESVČ nemôže tvrdiť, že argument žalobkyne týkajúci sa pokračujúceho charakteru uvádzaných škôd spočíva na „subjektívnom vnímaní“ žalobkyne, podľa ktorého sú všetky udalosti súvisiace s jej profesionálnym a osobným životom, ku ktorým došlo po roku 2001, následkom pôvodného opomenutia delegácie vystaviť formulár „estemara 6“. Toto tvrdenie sa totiž nezakladá iba na subjektívnom posúdení zo strany žalobkyne, ale na viacerých objektívnych a konkrétnych skutočnostiach uvedených v spise, z ktorých najmä vyplýva, že žalobkyňa mala od začiatku roka 2005 pevný úmysel vrátiť sa žiť a pracovať do svojej rodnej krajiny, v ktorej vlastní byt a kde žije jej rodina a jej priatelia, že prišla o reálne pracovné príležitosti v Egypte v rokoch 2005, 2006 a 2007 z dôvodu chýbajúceho formulára „estemara 6“ vystaveného na jej meno v jej spise sociálneho zabezpečenia. Zo spisu tiež vyplýva, že napriek viacerých žiadostiam o nápravu, ktoré žalobkyňa podala od februára 2005, delegácia ráčila prijať prvé konkrétne opatrenie v predmetnej veci až o päť rokov neskôr, predovšetkým vo vlastnom záujme (pozri bod 119 nižšie), pokusom získať „movement certificate“ týkajúci sa žalobkyne a že sa následkom tejto komplikovanej situácie dostala do stavu stresu a úzkosti, ktorý jej spôsobil tak fyzické, ako aj psychické problémy, z ktorých niektoré pretrvávali ešte aj v čase podania predmetnej žaloby.

95 ESVČ okrem toho nevzala do úvahy konkrétnu výhradu uvádzanú žalobkyňou. Žalobkyňa delegácii natoľko nevytýka, že v októbri 2001 nevystavila na jej meno formulár „estemara 6“, ako to, že následne úmyselne nenapravila jej situáciu napriek jej žiadostiam, ktoré v tomto zmysle opakovane podala od februára 2005. Domnieva sa, s ohľadom na udržiavanie tohto údajne protiprávneho správania, že uvádzané škodlivé následky sa opakovali v pravidelných intervaloch a rástli.

96 Pokiaľ ide o následky, ktoré treba vyvodiť z konštatovania, podľa ktorého majú druhá, tretia a štvrtá uvádzaná majetková škoda, ako aj uvádzané nemajetkové ujmy, pokračujúci charakter, treba uviesť, že hlavný názor žalobkyne, podľa ktorého v predmetnej veci voči nej nemožno namietať žiadnu premlčaciu lehotu, keďže údajné protiprávne správanie delegácie a ESVČ, ako aj škodlivé následky z neho vyplývajúce, pretrvávajú ešte doteraz, nie je v súlade s judikatúrou citovanou v bode 58 vyššie. Okrem toho žalobkyňa v odpovedi na písomnú otázku, ktorú jej položil Všeobecný súd, ako aj na pojednávaní výslovne uznala, že jej hlavné tvrdenie vychádza z nesprávneho výkladu tejto judikatúry, a uviedla, že ustupuje od tohto tvrdenia, ostávajúc iba pri tvrdeniach rozvinutých subsidiárne.

97 V súlade s týmto posledným názorom a s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podala na ESVČ predbežný návrh na náhradu škody 30. októbra 2013, treba zastávať názor, že predmetná žaloba je prípustná v rozsahu, v akom smeruje k náhrade druhej, tretej a štvrtej uvádzanej majetkovej škody, ako aj uvádzanej nemajetkovej ujmy, pokiaľ tieto jednotlivé ujmy znášala po 30. októbri 2008. V zvyšnej časti treba žalobu zamietnuť ako neprípustnú.

O veci samej

O údajne protiprávnom správaní

98 Po prvé žalobkyňa v podstate ESVČ a delegácii vytýka, že nevystavili formulár „estemara 6“ na jej meno do siedmich dní od podania jej výpovede v októbri 2001 a že následne nenapravili jej situáciu vo vzťahu k egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia napriek jej opakovaným žiadostiam v tejto súvislosti. Po druhé im vytýka, že sa bez jej súhlasu a dokonca bez jej predchádzajúceho informovania pokúsili získať „movement cerficate“ týkajúci sa jej osoby.

– O nevystavení formulára „estemara 6“ na meno žalobkyne a následnom nenapravení situácie žalobkyne

99 Pokiaľ ide o toto prvé údajne protiprávne správanie, žalobkyňa uvádza porušenie po prvé zásady riadnej správy vecí verejných, po druhé zásady primeranej lehoty a po tretie uplatniteľného egyptského práva.

100 Po prvé, pokiaľ ide o údajné porušenie zásady riadnej správy veci verejných, žalobkyňa uvádza, že delegácia a ESVČ sa nikdy nezaoberali jej situáciou nestranne a spravodlivo, čím porušovali článok 41 Charty základných práv Európskej únie. Uvádza, že v priebehu viacerých rokov nedostala na svoje početné žiadosti žiadnu konkrétnu odpoveď zo strany delegácie, ktorá tak úmyselne a neoprávnene ignorovala jej prípad. Tvrdí tiež, že ESVČ nevykonala náležitým spôsobom rozhodnutie ombudsmana z 8. marca 2013.

101 ESVČ popiera, že bola úplne nečinná a že voči žalobkyni preukázala nedostatok rešpektu a spravodlivosti, uvádzajúc, že viackrát odpovedala na žiadosti žalobkyne a podnikla kroky na vyriešenie predmetného problému. Namieta tiež proti tvrdeniu, že nekonala v súlade s rozhodnutím ombudsmana z 8. marca 2013 a v tomto smere najmä uvádza, že opakovane žiadala žalobkyňu, aby jej zaslala „movement certificate“, ktorý jej táto odmietla zaslať.

102 Po druhé sa žalobkyňa domnieva, že delegácia a ESVČ porušili zásadu primeranej lehoty, keď ešte doteraz nenapravili jej situáciu, pokiaľ ide o egyptské sociálne zabezpečenie, pričom ona od začiatku roka 2005 žiadala delegáciu o čo najrýchlejšie zaslanie formulára „estemara 6“, o ktoré potom opakovane žiadala telefonicky, listami a elektronickou poštou; že v roku 2010 kontaktovala GR Relex a že ombudsman vydal rozhodnutie konštatujúce protiprávne správanie ESVČ a z toho vyplývajúce ujmy.

103 ESVČ uvádza, že žalobkyňa kontaktovala delegáciu po prvýkrát až vo februári 2005 a až od roku 2007 sa korešpondencia medzi žalobkyňou a delegáciou zintenzívnila. Tvrdí, že ak situácia žalobkyne nie je stále napravená, je to preto, že žalobkyňa jej od roku 2010 odmieta odovzdať „movement certificate“. Dlhé trvanie tejto situácie, ktorá je dôvodom predmetnej žaloby, možno teda prinajmenšom čiastočne prisúdiť žalobkyni. Konkrétne, ako vyplýva z rozhodnutia ombudsmana z 8. marca 2013, za ujmy, ktoré vznikli žalobkyni po máji 2010, je zodpovedná len ona sama tým, že odmietla spolupracovať s delegáciou.

104 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že delegácia porušila uplatniteľné egyptské právo tým, že nevystavilo formulár „estemara 6“ na jej meno do siedmich dní od skončenia jej pracovnej zmluvy. Uvádza, že iba delegácia môže napraviť toto porušenie. Delegácia však od roku 2005 odmieta napraviť jej situáciu jedine z finančných dôvodov, keďže táto náprava by nemohla byť uskutočnená retroaktívne, ale iba od dátumu vystavenia daného formulára, čo by vyžadovalo platby príspevkov na sociálne zabezpečenie až do tohto posledného uvedeného dátumu.

105 ESVČ uznáva, že nevystavila formulár „estemara 6“ v požadovanej lehote, ale opakuje, že keď sa pokúsila vyriešiť daný problém, nevedela od žalobkyne dosiahnuť spoluprácu, keďže tá odmietla požiadať o „movement certificate“. Domnieva sa, že by nebolo správne uzavrieť spis týkajúci sa sociálneho zabezpečenia žalobkyne tak, ako keby pre delegáciu pracovala až doteraz. Dodáva, že delegácia napokon využila služby advokáta, ktorý daný formulár zaslal na poslednú adresu žalobkyne v Egypte, ako aj list egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia, ktorý však naň nikdy neodpovedal.

106 V prvom rade treba preskúmať údajné porušenie uplatniteľného egyptského práva.

107 V tejto súvislosti treba uviesť, že medzi účastníkmi konania je nesporné, že podľa predmetného práva bola delegácia povinná vystaviť formulár „estemara 6“ na meno žalobkyne do siedmich dní od skončenia pracovnej zmluvy, ktorá ju spájala so žalobkyňou, a zaslať ho egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia, ale že tak neurobila. Tak ako ESVČ uviedla na pojednávaní, zdá sa dokonca, že k dátumu pojednávania nebola situácia žalobkyne v tejto súvislosti stále napravená (pozri bod 41 vyššie).

108 Treba však konštatovať, ako to napokon žalobkyňa uznala na pojednávaní, že podobné nedodržanie vnútroštátnej právnej úpravy tretieho štátu samo osebe nemôže predstavovať také porušenie práva Únie, ktoré by viedlo k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie. Podľa judikatúry môže nesplnenie povinností inštitúciami Únie viesť k vzniku zodpovednosti Únie len v rozsahu, v akom tieto inštitúcie

porušili zákonnú povinnosť konať, vyplývajúcu z ustanovenia práva Únie (rozsudky KYDEP/Rada a Komisia, už citovaný v bode 50 vyššie, EU:C:1994:329, bod 58, a z 13. novembra 2008, SPM/Rada a Komisia, T-128/05, EU:T:2008:494, bod 128).

109 Naproti tomu, pokiaľ nedodržanie vnútroštátnej právnej úpravy tretieho štátu predstavuje zároveň porušenie právnej normy Únie, najmä všeobecnej zásady práva Únie, mimozmluvná zodpovednosť Únie môže vzniknúť. V predmetnej veci tak porušenie egyptského uplatniteľného práva, uznané zo strany ESVČ, nemožno posúdiť samostatne, ale v kontexte žalobných dôvodov založených na porušení zásad, na jednej strane zásady riadnej správy veci verejných a na druhej strane zásady primeranej lehoty.

110 V druhom rade je potrebné spoločne preskúmať dôvody založené na porušení zásady riadnej správy veci verejných na jednej strane a zásady primeranej lehoty na strane druhej.

111 V tomto smere treba pripomenúť, že článok 41 Charty základných práv, nazvaný „Právo na dobrú správu vecí verejných“, vo svojom odseku 1 stanovuje, že každý má právo, aby inštitúcie a orgány Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote. Článok 41 ods. 3 tejto Charty pripomína zásadu zakotvenú v článku 340 druhom odseku ZFEÚ, podľa ktorej má každý právo na náhradu škody spôsobenej inštitúciami alebo zamestnancami Únie pri výkone ich funkcií v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov.

112 Vysvetlenia týkajúce sa Charty základných práv spresňujú, že jej článok 41 je založený na existencii Únie, ktorá je založená na zásade právneho štátu a ktorej charakteristické znaky boli rozvinuté v judikatúre obsahujúcej okrem iného riadnu správu vecí verejných ako všeobecnú právnu zásadu.

113 Zásada riadnej správy vecí verejných, pokiaľ je vyjadrením osobitného práva, akým je právo na to, aby boli záležitosti jednotlivca vybavené nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote v zmysle článku 41 Charty základných práv, musí byť považovaná za pravidlo práva Únie, ktorého predmetom je zveriť práva jednotlivcom [pozri, pokiaľ ide o povinnosť obozretnosti, ktorá sa spája so zásadou riadnej správy veci verejných a ukladá príslušnej inštitúcii povinnosť preskúmať starostlivo a nestranne všetky relevantné skutočnosti predmetného prípadu, rozsudok zo 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisia, C-47/07 P, Zb., EU:C:2008:726, bod 91 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle tiež rozsudky zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia, T-193/04, Zb., EU:T:2006:292, bod 127, a SPM/Rada a Komisia, už citovaný v bode 108 vyššie, EU:T:2008:494, bod 127].

114 Okrem toho treba usúdiť, že inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie nedisponujú v konkrétnom prípade diskrečnou právomocou, pokiaľ ide o dodržiavanie zásady riadnej správy vecí verejných, tak ako je uvedená v predmetnej veci. Z tohto dôvodu by konštatovanie obyčajného porušenia tejto zásady delegáciou a ESVČ stačilo na potvrdenie existencie dostatočne závažného porušenia v zmysle judikatúry uvedenej v bode 51 vyššie.

115 Treba však konštatovať, že ESVČ na pojednávaní uznala, že v predmetnej veci došlo k porušeniu zásady riadnej správy vecí verejných v zmysle článku 41 Charty základných práv a najmä zásady primeranej lehoty.

116 Údaje v spise a postupnosť udalostí, tak ako je opísaná v bodoch 1 až 41 vyššie, v každom prípade preukazujú existenciu tohto porušenia. Delegácia, po ktorej nasledovala ESVČ, preukázaním absolútnej bezohľadnosti voči žalobkyni, ktorá pritom bola jej zamestnankyňou viac než desať rokov, okrem skutočnosti, že nevystavila a nezaslala egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia formulár „estemara 6“ na meno žalobkyne v októbri 2001, prijala po prvýkrát až 18. marca 2010 konkrétne opatrenie ako odpoveď na žiadosť z 3. februára 2005 (pozri bod 5 vyššie), následne podanú opakovane (pozri body 8, 11, 13, 15, 17, 19 a 20 vyššie). Snažila sa vtedy získať „movement certificate“ týkajúci sa žalobkyne (pozri bod 22 vyššie). Až do tohto dátumu bola delegácia nečinná a neodpovedala na žiadosti žalobkyne, alebo na ne dala iba vyhýbavé odpovede s uvedením, že potrebuje viac času na vyriešenie

problému. ESVČ, ktorej bola na pojednávaní v tejto súvislosti položená otázka, nebola schopná poskytnúť žiadne vysvetlenie tejto chýbajúcej reakcie delegácie na celkom oprávnené žiadosti žalobkyne.

117 ESVČ nemôže odôvodniť následné nenapravenie situácie žalobkyne skutočnosťou, že žalobkyňa odmietla požiadať o „movement certificate“ a dať jej ho, ani tým, že ju o to delegácia opakovane žiadala od polovice roka 2010.

118 Ako totiž žalobkyňa zdôraznila vo svojich písomnostiach a na pojednávaní, nebolo vôbec preukázané, že vystavenie „movement certificate“, potvrdzujúceho, že opustila egyptské územie v októbri 2001, bolo nevyhnutné na nápravu jej situácie v oblasti sociálneho zabezpečenia. Na základe toho a s ohľadom na dôvody osobného charakteru uvádzané žalobkyňou, ako aj na odmietnutie ESVČ vážne zohľadniť možnosť poskytnúť jej odškodnenie, je pochopiteľné, že žalobkyňa nebola ochotná žiadať toto osvedčenie. V tomto smere treba uviesť, že „movement certificate“ nie je bezvýznamným dokumentom, hoci nie je stanovené, že sa používa výlučne, a ani len predovšetkým, v rámci trestnoprávnych konaní.

119 V skutočnosti, ako bolo jasne uvedené na pojednávaní, pokiaľ delegácia a ESVČ chceli získať tento „movement certificate“, bolo to predovšetkým v ich vlastnom záujme, na účely toho, aby mohol byť spis sociálneho zabezpečenia žalobkyne uzavretý retroaktívne, v októbri 2001. Ako je medzi účastníkmi konania nesporné, delegácia mohla kedykoľvek vystaviť formulár „estemara 6“ uvádzajúci dátum jeho skutočného vydania egyptskému orgánu sociálneho zabezpečenia, ale v tom prípade by jej vznikla povinnosť zaplatiť dlžné príspevky na sociálne zabezpečenie až k tomuto dátumu. V tomto smere treba pripomenúť, že formulár „estemara 6“, ktorý delegácia napokon súhlasila žalobkyni vydať v októbri 2011, bol týmto orgánom zamietnutý z dôvodu, že bol antedatovaný, s dátumom z októbra 2001 (pozri bod 34 vyššie).

120 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že nevystavením formulára „estemara 6“ na meno žalobkyne v lehote stanovenej uplatniteľným egyptským právom a následným nenapravením jej situácie sa delegácia a ESVČ stali zodpovednými za protiprávne správanie, na základe ktorého môže vzniknúť mimozmluvná zodpovednosť Únie.

– O pokuse delegácie získať „movement certificate“

121 Žalobkyňa tvrdí, že delegácia porušila právo na rešpektovanie jej súkromného života, keď v roku 2010 bez toho, aby ju informovalo, a *a fortiori* bez jej súhlasu, kontaktovala egyptské orgány zodpovedné v oblasti imigrácie a cestovných dokladov na účely získania „movement certificate“.

122 ESVČ spochybňuje, že porušila právo na rešpektovanie súkromného života žalobkyne. Uvádza najmä, že delegácia sa vo všetkej dobre viere a s cieľom napraviť situáciu žalobkyne sama na základe informácií získaných od egyptského orgánu sociálneho zabezpečenia pokúsila získať „movement certificate“.

123 V tomto ohľade stačí uviesť, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, ako by mohli pokusy delegácie o získanie „movement certificate“, týkajúceho sa jej osoby a potvrdzujúceho iba jej odchod z egyptského územia v októbri 2001, narušiť jej súkromný život. Ako uviedla ESVČ bez toho, aby jej žalobkyňa v tomto bode protirečila, informáciu, ktorou sa delegácia takto snažila získať úradné potvrdenie na čisto administratívne účely, oznámila žalobkyňa delegácii v čase podania svojej výpovede, a teda nemala žiaden osobný charakter.

124 Preto sa nemožno domnievať, že pokusy delegácie získať „movement certificate“ týkajúci sa žalobkyne predstavujú protiprávne správanie, na základe ktorého by mohla vzniknúť mimozmluvná zodpovednosť Únie.

O uvádzaných škodách a príčinnej súvislosti

125 Z bodov 106 až 120 vyššie vyplýva, že delegácia a následne ESVČ sa dopustili protiprávneho správania, ktoré môže viesť k vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie, tým, že pri porušení zásad riadnej správy vecí verejných a primeranej lehoty nevystavili formulár „estemara 6“ na meno žalobkyne v lehote stanovenej uplatniteľným egyptským právom a že následne nenapravili situáciu žalobkyne v tejto súvislosti. Okrem toho z bodov 89 až 97 vyššie vyplýva, že predmetná žaloba je prípustná v rozsahu, v akom smeruje k náhrade druhej, tretej a štvrtej uvádzanej majetkovej škody, ako aj uvádzaných nemajetkových škôd, pokiaľ boli tieto jednotlivé škody spôsobené po 30. októbri 2008.

126 Treba teda preskúmať, či sú tieto škody skutočné a určité a prípadne či existuje priama príčinná súvislosť medzi konštatovanou protiprávnosťou a danými škodami.

– O druhej uvádzanej materiálnej škode

127 Žalobkyňa v prvom rade žiada o náhradu nákladov za ubytovanie, ktoré znášala v Belgicku od roku 2004, ohodnotených na celkovú sumu 133 493,88 eura. Tvrdí, že ak by delegácia vystavila formulár „estemara 6“, mohla sa vrátiť žiť a pracovať do Egypta už koncom roka 2003 a bývať zadarmo u svojej rodiny až dovtedy, kým by jej bol v roku 2004 odovzdaný byt, ktorý kúpila v Káhire. Keďže musela ostať žiť v Belgicku z dôvodu protiprávneho správania delegácie a ESVČ, požaduje náhradu nájomného, ktoré zaplatila za prenájom dvoch bytov, v ktorých postupne žila medzi 1. januárom 2004 a 31. januárom 2008, teda sumy 40 950 eur, spresňujúc, že v júli 2007 tam kúpila byt, do ktorého sa mohla nasťahovať 1. februára 2008. Požaduje tiež zaplatenie sumy 4 438 eur zodpovedajúcej nákupu nábytku do druhého bytu prenajatého v Bruseli (Belgicko). Napokon sa domnieva, že tieto sumy musia byť zvýšené o sumu úrokov dlžných od 1. júla 2007 z dôvodu úveru uzavretého na kúpu svojho bytu v Belgicku, a síce 88 105,88 eura.

128 Subsidiárne žalobkyňa žiada náhradu úrokov dlžných od 30. októbra 2008 z dôvodu úveru uvedeného v bode 127 vyššie, čiže sumu 78 623,81 eura.

129 ESVČ popiera existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi predmetným protiprávnym správaním a touto škodou, uvádzajúc v podstate, že žalobkyňa sa dobrovoľne rozhodla ísť žiť do Belgicka a že výdavky, ktorých nahradenie je požadované, sú teda iba normálnym dôsledkom jej voľby. Okrem toho každá prípadná príčinná súvislosť by bola prerušená samotným správaním žalobkyne, ktorá odmietla požiadať o „movement certificate“.

130 V prvom rade treba konštatovať, že keďže návrh na náhradu druhej uvádzanej majetkovej škody je premlčaný v rozsahu, v akom sa týka obdobia pred 30. októbrom 2008, Všeobecný súd môže vziať do úvahy iba požiadavky žalobkyne prednesené subsidiárne, týkajúce sa výdavkov na ubytovanie.

131 Treba tiež zastávať názor, že neexistuje dostatočne priama príčinná súvislosť medzi predmetným protiprávnym správaním a škodou tvorenou úrokmi, ktoré musela žalobkyňa zaplatiť z dôvodu úveru podpísaného na kúpu bytu v Bruseli.

132 V tomto smere treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak konanie, ktoré údajne spôsobilo uvádzanú škodu, spočíva v nečinnosti, je osobitne nutné mať istotu, že uvedená škoda bola skutočne spôsobená vytýkanou nečinnosťou a nemohla byť spôsobená konaniami, ktoré sú odlišné od konaní vytýkaných žalovanej inštitúcii (pozri uznesenie zo 17. decembra 2008, Portela/Komisia, T-137/07, EU:T:2008:589, bod 80 a citovaná judikatúra).

133 Je síce pravda, ako už bolo skôr uvedené, že žalobkyňa sa z dôvodu predmetného protiprávneho správania nemohla vrátiť pracovať a žiť do Egypta od začiatku roka 2005. Treba však konštatovať, že jej rozhodnutie z júla 2007 kúpiť byt v Bruseli a podpísať na tento účel hypotekárny úver vyplýva

rozhodujúcim spôsobom z jej osobnej voľby, a nie z tohto správania. Existuje nanajvýš iba nepriama príčinná súvislosť medzi týmto správaním a rozhodnutiami o kúpe a o úvere. V tomto smere možno predovšetkým uviesť, že žalobkyňa vo svojom návrhu uvádza, že „na účely zaistiť si nehnuteľný majetok, s cieľom doplniť budúci mimoriadne nízky starobný dôchodok, sa v júli 2007 napokon rozhodla uzavrieť v Belgicku úverovú zmluvu na účely kúpy bytu“.

134 Vyplýva z toho, že návrh na náhradu druhej uvádzanej materiálnej škody musí byť zamietnutý.

– O tretej uvádzanej materiálnej škode

135 Žalobkyňa uvádza, že z dôvodu predmetného protiprávneho správania stratila od 1. januára 2004 možnosť vrátiť sa pracovať do Egypta a viesť v ňom významnejšiu, dynamickejšiu a finančne zaujímavejšiu profesijnú kariéru, než je tá, ktorú má v Belgicku. V prvom rade hodnotí túto škodu na 50 % jej čistej mzdy, ktorú poberá v Belgicku od 1. januára 2004 až do dátumu predmetnej žaloby, čiže na celkovú sumu 131 150 eur. Subsidiárne, berúc do úvahy čistú mzdu poberanú od 30. októbra 2008, požaduje zaplatenie sumy 68 800 eur.

136 ESVČ uvádza, že tým, že žalobkyňa odmietla požiadať o „movement certificate“ a odovzdať jej ho, nielen nepreukázala „primeranú obozretnosť“ na účely obmedzenia rozsahu tretej uvádzanej škody, ale prerušila tiež akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi predmetným protiprávnym správaním a touto škodou. Okrem toho spochybňuje skutočnosť, že zamestnanie, ktoré žalobkyňa vykonáva v Belgicku, je menej prestížne a zaujímavé než tie, ktoré mohla mať v Egypte, a tvrdí, že nepredložila dôkaz o svojich tvrdeniach týkajúcich sa mzdy, ktorú mohla poberať v uvedenej krajine. Napokon uvádza, že suma požadovaná z dôvodu tejto škody nemá žiaden základ.

137 Návrh žalobkyne na náhradu škody za stratu príležitosti viesť profesionálne zaujímavejšiu a lukratívnejšiu kariéru v Egypte musí byť zamietnutá, keďže existencia tejto údajnej škody nie je dostatočne preukázaná.

138 Iste, zo spisu dostatočne vyplýva a medzi účastníkmi konania je nesporné, že tým, že delegácia protiprávne nevydala formulár „estemara 6“ na meno žalobkyne a následne nenapravila jej situáciu, žalobkyňa prišla o pracovné príležitosti v Egypte vo februári 2005, v apríli 2005, v septembri 2005, v januári 2006 a v marci 2007 a musela ďalej pracovať a žiť v Belgicku.

139 Názor žalobkyne, podľa ktorého by kariéra, ktorú mohla mať v Egypte, bola prestížnejšia a z finančného a intelektuálneho hľadiska zaujímavejšia než tá, ktorú má v Belgicku, sa však zakladá iba na domnienkach.

140 Po prvé, zatiaľ čo žalobkyňa vo svojich písomnostiach tvrdí, že v Belgicku mohla nájsť „iba miesto asistentky v malom [podniku], ktorý sa zaoberá obchodovaním so zinkom“, z jej pracovnej zmluvy uvedenej v prílohe A 18 žaloby a v liste uvedenom v prílohe C 3 repliky vyplýva, že v septembri 2001 bola zamestnaná ako „Assistant to Market Development Coordinator and Environment and Public Affairs Manager“ (asistentka koordinátora pre rozvoj trhov a riaditeľa pre životné prostredie a verejné záležitosti). Okrem toho jej pracovné povolenia uvádzajú, že „mala na starosti projekty“, a memorandum z 13. februára 2013 nachádzajúce sa v prílohe A 18 žaloby ju definuje ako „Executive and Personal Assistant“ (výkonná a osobná asistentka).

141 Po druhé žalobkyňa v žalobe porovnáva svoju profesionálnu situáciu v Belgicku s funkciami, ktoré vykonávala v rámci delegácie, v „útvare šesťdesiatich osôb, s diplomatickým ohlasom, zastupujúcom prestížnu organizáciu“. Toto porovnanie je však bez akejkoľvek relevantnosti, pretože samotná žalobkyňa sa v roku 2001 rozhodla ukončiť tieto funkcie a odísť pracovať do Belgicka.

142 Po tretie treba konštatovať, že žalobkyňa nijakým dôkazom nepodložila svoje tvrdenia týkajúce sa výšky odmien, ktoré by poberala v Egypte. Pokiaľ ide o metódu, ktorú navrhuje na určenie výšky uvádzanej škody, teda uplatnenie koeficientu 50 % z čistej mzdy, ktorú poberá v Belgicku, táto metóda je úplne svojvoľná.

143 Po štvrté tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého nemá „profil, ktorý by bol osobitne vhodný a vyhľadávaný zamestnávateľmi“ v Belgicku, nie je vôbec presvedčivé. Iste, žalobkyňa má iba základné znalosti holandčiny, ale hovorí francúzsky, anglicky a arabsky a má tiež dobré znalosti španielčiny a taliančiny. Okrem toho jej 10-ročná skúsenosť na delegácii, osobitne vzhľadom na opis, ktorý uvádza v žalobe, je z profesionálneho hľadiska zjavne výhodou.

144 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že návrh na náhradu tretej uvádzanej materiálnej škody musí byť zamietnutý.

– O štvrtej uvádzanej majetkovej škode

145 Štvrtá materiálna škoda uvádzaná žalobkyňou je tvorená zníženou sumou starobného dôchodku, na ktorý bude mať žalobkyňa nárok v Belgicku. Tvrdí, že z dôvodu protiprávneho správania delegácie a ESVČ nebude môcť dosiahnuť minimálny počet rokov, ktorý je požadovaný na to, aby mohla poberať starobný dôchodok v Egypte a že doby platenia príspevkov, ktoré bude môcť dosiahnuť v Belgicku, budú príliš krátke na to, aby mohli viesť k vyplateniu úplného starobného dôchodku. Z tohto dôvodu požaduje v prvom rade, ako aj subsidiárne, zaplatenie sumy vo výške 181 440 eur zodpovedajúcej „rozdielu medzi starobným dôchodkom, ktorý získa, a sumou získanou v prípade celkového počtu odpracovaných rokov pri porovnateľnej mzde od jej 65 do 83 rokov“.

146 ESVČ v podstate odpovedá, že štvrtá uvádzaná škoda nie je ani skutočná, ani istá a ani určitá.

147 Treba konštatovať, že štvrtá uvádzaná majetková škoda nie je vôbec určitá. Žalobkyňa totiž zakladá svoje požiadavky na čisto hypotetickom predpoklade, a síce, že ak by sa vrátila pracovať do Egypta, odvádzala by príspevky počas dostatočného počtu rokov, teda minimálne 20 rokov, na účely vzniku jej nároku na starobných dôchodok, a to pred ohodnotením výšky tejto škody, vychádzajúc takisto z hypotetického predpokladu celkového počtu odpracovaných rokov, a teda celkového starobného dôchodku v Belgicku.

148 Z tohto dôvodu nemožno vyhovieť návrhu na náhradu štvrtej uvádzanej majetkovej škody.

– O uvádzanej nemajetkovej ujme

149 Po prvé žalobkyňa s odkazom na lekárske osvedčenia priložené k žalobe tvrdí, že protiprávne správanie delegácie a ESVČ ju priviedlo do stavu stresu a úzkosti, spôsobujúce jej tráviace a kožné problémy, ako aj hlbokú depresiu. Po druhé uvádza, že trpí v dôsledku vzdialenosti od svojej rodiny a svojich priateľov. Výšku tejto dvojitej nemajetkovej ujmy posudzuje *ex aequo et bono* na 50 000 eur.

150 ESVČ sa domnieva, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi protiprávnym správaním a touto dvojitou nemajetkovou ujmou a že v každom prípade bola akákoľvek prípadná príčinná súvislosť prerušená správaním samotnej žalobkyne.

151 Treba konštatovať, že rôzne lekárske osvedčenia a potvrdenia priložené k žalobe preukazujú, že v priebehu obdobia zhodujúceho sa s obdobím tohto sporu mala žalobkyňa zdravotné problémy, a to tak z fyzického, ako aj duševného hľadiska, a trpela vzdialenosťou od svojej rodnej krajiny, svojej rodiny a svojich priateľov.

152 Okrem toho zo spisu je z právneho hľadiska dostatočne preukázané, že tieto problémy a ťažkosti vyplývajú z protiprávneho a úplne bezohľadného správania delegácie a ESVČ. Toto správanie priviedlo žalobkyňu do osobitne zložitej situácie, ktorá jej spôsobovala predovšetkým dobre pochopiteľný stres a depresiu.

153 Z dôvodov uvedených v bode 90 vyššie nemožno s vážnosťou tvrdiť, tak ako uvádza ESVČ, že rozhodnutie žalobkyne ostať v Belgicku od roku 2005 vyplýva z jej osobnej a slobodnej voľby. Okrem toho z dôvodov, ktoré boli uvedené už v bodoch 118 a 119 vyššie, nemožno žalobkyni vytýkať, že odmietla delegácii a ESVČ odovzdať „movement certificate“.

154 Suma dvojitej nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa utrpela z dôvodu protiprávneho správania delegácie a ESVČ, musí byť s ohľadom na okolnosti predmetného prípadu posúdená *ex aequo et bono* k dátumu vydania tohto rozsudku na výšku 25 000 eur.

155 S ohľadom na všetky predchádzajúce úvahy preto treba tejto žalobe čiastočne vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka náhrady dvojitej nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobkyni a to vo vyššie uvedenej výške 25 000 eur. V zostávajúcej časti ju treba zamietnuť.

O návrhu na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania

156 Ako bolo uvedené v bode 47 vyššie, žalobkyňa navrhla, aby Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania nariadil ESVČ predložiť dokumenty preukazujúce kroky, ktoré podnikla delegácia a ESVČ na účely vyriešenia predmetného sporu.

157 Zdôrazňujúc, že Všeobecný súd môže jediný rozhodnúť o prípadnej potrebe doplniť informácie, ktorými disponuje v prípadoch, ktoré mu boli predložené, ESVČ priložila k duplike kópiu jednotlivých emailov, ktoré si vymenila najmä s egyptským advokátom a ktoré sa týkajú týchto krokov.

158 Za týchto okolností a s ohľadom na ďalšie dokumenty predložené v rámci tohto sporu, vďaka ktorým je Všeobecný súd dostatočne oboznámený, nie je potrebné nariadiť opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, ktorých sa domáha žalobkyňa.

O trovách

159 Podľa článku 134 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

160 Keďže sa v danom prípade žalobe čiastočne vyhovelo, spravodlivým posúdením okolností prípadu je rozhodnutie, že žalobkyňa znáša dve desatiny svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť dve desatiny trov konania, ktoré vznikli ESVČ, pričom ESVČ znáša osem desatín svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť osem desatín trov konania, ktoré vznikli žalobkyni.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (šiesta komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) je povinná vyplatiť pani Rande Chartovej náhradu škody vo výške 25 000 eur.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Pani Chartová znáša dve desatiny svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť dve desatiny trov konania, ktoré vznikli ESVČ.**

4. **ESVČ znáša osem desatín svojich vlastných trov konania a je povinná nahradiť osem desatín trov konania, ktoré vznikli pani Chartovej.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. decembra 2015.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 1

Konanie a návrhy účastníkov konania 5

Právny stav 6

Úvodné pripomienky 6

O prípustnosti 8

O veci samej 12

O údajne protiprávnom správaní 12

– O nevystavení formulára „estemara 6“ na meno žalobkyne a následnom nenapravení situácie žalobkyne 12

– O pokuse delegácie získať „movement certificate“ 15

O uvádzaných škodách a príčinnej súvislosti 16

– O druhej uvádzanej materiálnej škode 16

– O tretej uvádzanej materiálnej škode 17

– O štvrtej uvádzanej majetkovej škode 18

– O uvádzanej nemajetkovej ujme 18

O návrhu na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania 19

O trovách 19